

Livets Väv.

Jag möter dem en vanlig tisdagskväll. Kvinnorna som väver. Kvinnorna som väver livets väv.

Jag ser, att här finns kvinnor med tålmod, färgkänsla, pysselfingrar och en god gemenskap. Här finns en oändligt stor kunskap om ett vackert hantverk.

De huserar i en källarlokal. De pratar, skrattar och hjälps åt. Kvinnorna samtalar, rådfrågar varandra och hjälps påtagligt åt. De räknar trådar, de pysslar i trånga vrår, de kryper och de bygger fantastiska verk. De ”spottar och fräser”, med glädje i rösten och glimten i ögat. Det märks att de roar sig. Det märks att de gör något som de verkligen tycker om.

Tråden är tunn, och varven är många. Tråden får inte trassla, det får inte räknas fel och vare sig tråd eller varv får tappas eller fumlas bort. Noggrannhet och omsorg, är kravet för tänkt resultat.

Rött. Blått. Vitt. Grönt. I en nogsamt tänkt tanke. Jeans från prästen. Lakan från dottern. Jeans, tröjor, örngott, gardiner, lakan och annat som kan klippas eller skäras till remsor för nytt ändamål. De känner på tyget. Färgen granskas. De funderar om eller kanske snarare hur den kan användas i den tanke de tänkt. Kanske måste tyget färgas, kanske måste remsan fyllas ut med ett annat tyg eller kanske måste den vikas för varje nytt slag.

Saxen eller kniven sätts obönhörligt i. Den sätt i tyget som tjänat klart för det liv som det börjat i. Saxen sätts i för att tyget skall kunna tjäna igen. I en annan form. Just här, för att bli en vacker väv. Kanske en matta. En matta som värmer fötter, och värmer känslan i kroppen. En matta som vävs med glädje, tanke och kärlek. Till någon. För något. En matta som håller länge. En matta som vävts, mätts och vändats över. En matta som kommit till under en kvinnas kärleksfullt tålmodiga hand.

Kvinnorna i Vävstugan på Simpbylevägen samlar kraft, trådar, trasor och tid. Detta använder de sedan i livets väv. Livets väv, som samlats och skapats med kunskap, erfarenhet, tid och kraft. De väver väven tillsammans.

Med omsorg om varje tråd, med omsorg om varje slag och med omsorg om varandra väver de livets väv.

Anette Grinde